se ole sellegi soltut waid üks hal suur koer wõi mis ta õige on. Kõis taadi asti kaela tõmatõ mitmo mehega wälja, kuista kuiwemastahines saadi aru, pärás kuint, wõi wõsa onw.
Süs selgus äõsine tõrukse kumin ja koera läõtsutamine ja kundõ ähkimine, kunt on koera kinni püidnud, s aga jaosnud sauna ulu alla tõrukse taha ja ku aga sai, ikka kuint järel, koer kargund üle aia ja ku kunit järel, aga ei teadnud et kuio ka sual oli tõm sise, süs oli koera püidmine semmatsest sammast kunnist otsas, ja akkas uus püidmine, saan, kaost wälja, ta on aga wõtnud sammat semmat, süs kõpand kõigest jõust üles pidi rauk, kus kaked kõik ära oli rõnestanud kusta pika sõmmistamise ja raapsimise järel ära wõsid ja ka meele ära eitmise suu. Süs rõsutõsta palj ja wõtsi ikw alustõ metsa, kõrwade est saadi 3 kuulw naha est ka seist nii palju ja asi nudõ
Sest aeost on soolt ümert kautsel rahwal sesõna wõgu tuttaw. Kõmpus, kui Kunt kingisaare kacos

Saadud 18 7/VIII 91. (IX)

Wana-vara korjandus

Suure-Jaani kihelkonnast Wastemõisa wallast.

Korjaja: Juri Kõstner.

1. Wanad Eesti rahwa laulud.

№ I.

Tegin nisud niidu peale,
Tegin odrad oedu peale,
Koerad kiend kallakulle,
Rukkid mõsa rinnakulle,
5. Linad lusti luha peale.
Tulli pukka (pissa) Poolamõõtu,
Laija sarbe laane alto.
Sõi temä nisud niidu peältõ,
Sõi temä odrad oedu peältõ.
10. Koerad kiend kallakultõ,
Rukkid mõsa rinnokultõ,
Linad lusti luha peältõ.
Wõttin pukka sarbist kinni,
Sõin minä pukka wõsta maadõ,
15. Pukka perse purtsatelle,
Laija sarbe lartsatelle,